

FREE CINEMA

75

29 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2013

FOR SOME REASON
MY XANAX
ISN'T KICKING IN.

29 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2013

ΘΛΙΜΜΕΝΗ ΤΖΑΣΜΙΝ

**ONE DIRECTION:
THIS IS US**

**ΜΕΣΑ ΑΠΟ
ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥΣ**

**ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ:
ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΟΣΤΩΝ**

ΡΟΚ ΧΑΝΤΣΟΝ

ΝΤΟΡΙΣ ΝΤΕΪ

τα Μυστικά της Κρεβατοκάμαρας

Pillow Talk

ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΤΟΥ
ΜΑΪΚΑ ΓΚΟΡΝΤΟΝ

ROCK HUDSON DORIS DAY IN
PILLOW TALK
CO-STARRING TONY RANDALL THELMA RITTER
WITH NICK ADAMS MARCEL DALIO
JULIA NEADE DIRECTED BY MICHAEL GORDON
SCREENPLAY BY STANLEY SHAPIRO AND
MAURICE RICHLIN PRODUCED BY ROSS HUNTER
AND MARTIN MELCHER

AN EMBLEM PRODUCTION A UNIVERSAL INTERNATIONAL RELEASE
EM EMBLEM COLOR CINEMASCOPE

SPENTZOSFILM

seven
FILMS

29 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2013

**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #75
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Δημήτρης Δημητρακόπουλος
Άγγελος Μαύρου
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2013 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Δε φταίει πάντα η διανομή. Τα δίκια τους έχουνε κι εκείνοι. Ειδικά όταν «μπαινουν μέσα». Γι' αυτό, την επόμενη φορά που θα με ρωτήσεις «γιατί δε θα έρθει στην Ελλάδα η τάδε ταινία;», μην περιμένεις απαραίτητα απάντηση. Κάνε και την αυτοκριτική σου καμιά φορά...

Αφορμή, τα μηνύματα που έπαιρνα όλο το καλοκαίρι για τη νέα ταινία του Έντγκαρ Ράιτ, «**The World's End**». Με έχουν πάρει χαμπάρι αρκετοί και, εννοείται, είναι ένας από τους σκηνοθέτες που αγαπώ. Μετά λύπης μετέφερα την είδηση: όχι, η ταινία αυτή δε θα έρθει στη χώρα μας. Και δεν είναι αμάρτημα της UIP, που έχει τα δικαιώματα για να διανέμει το φιλμ στους κινηματογράφους. Πλέον, σε πολύ συγκεκριμένες και παρόμοιες περιπτώσεις, η ευθύνη είναι... δική σου!

Ας το δούμε με αριθμούς. Το 2007, αν και το (ίδιο) γραφείο δεν πίστευε στις εμπορικές δυνατότητες του «**Hot Fuzz**», το έβγαλε στις αίθουσες με την ελπίδα να λειτουργήσει ως κωμωδία, είδος αρεστό στο ελληνικό κοινό.

Έκοψε 10.097 εισιτήρια. Η επόμενη ταινία του Ράιτ, το «**Scott Pilgrim vs. the World**» (2010), ύστερα από έντονες, προσωπικές μου πιέσεις (ότι θα αυτοπυρποληθώ ή θα κάψω τα γραφεία της εταιρείας), βγήκε στις αίθουσες και έκοψε 4.880 εισιτήρια. Για βδομάδες τραβούσα τον κόσμο από το χέρι για να πάει να δει την ταινία στο σινεμά. Λίγες μέρες αργότερα, με το που διέρρευσε το φιλμ σε torrent, πλήθη λαού έπεφταν στα πόδια μου, ευχαριστώντας με που τους άνοιξα τα μάτια και τους έδειξα το δρόμο για αυτή την ταινία!

Θα τολμήσει να με ξαναρωτήσει κανείς «γιατί δε θα έρθει στην Ελλάδα η τάδε ταινία;» ή να προσθέσω και το παράδειγμα του «**Kick-Ass 2**», το οποίο επίσης δε θα δούμε στη μεγάλη οθόνη, διότι το πρώτο φιλμ, με ισχυρότατο σπρώξιμο διαφήμισης και marketing από τη Village (που έχει και τις αίθουσες για να υποστηρίξει το προϊόν της), έκοψε μόλις 27.508 εισιτήρια... Το 2010. Σήμερα δε θα έκανε ούτε τα μισά. Γκρινιάζεις ακόμα;

Ηλίας Φραγκούλης

ΘΛΙΜΜΕΝΗ ΤΖΑΣΜΙΝ (2013)

(BLUE JASMINE)

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Γούντι Άλεν

Καστ
Κέιτ Μπλάνσετ,
Σάλι Χόκινς,
Άλεκ Μπόλντουιν,
Μπόμπι Καναβάλε,
Άντριου Ντάις Κλέι

Διάρκεια
98'

Διανομή
ODEON

του Ηλία Φραγκούλη

Χρεοκοπημένη μεγαλοαστή της Νέας Υόρκης μετακομίζει υποχρεωτικά στο λαϊκό σπίτι της αδελφής της, με μοναδικά μπαγκάζια τις νευρώσεις της. Θα μπορέσει να προσαρμοστεί σε μια νέα ζωή στο Σαν Φρανσίσκο ή τα λογικά της θα γίνουν παρελθόν για πάντα;

Το βασικό χαρακτηριστικό των ταινιών του Γούντι Άλεν είναι το σενάριο και οι δυνατοί γυναικείοι χαρακτήρες, ακόμη και όταν μιλάμε για δευτέρους ρόλους. Όταν σήμερα βλέπεις και τα δύο να μην μπορούν να σου επιβληθούν στη μεγάλη οθόνη, πια, χάνεται το παράπονο για την πτώση του δημιουργικού συμβόλου που ακούει στο όνομα Γούντι Άλεν και μένει μονάχα μια αίσθηση **λύπησης**. Πιο δραματικής κι από το τελευταίο πλάνο της παρατημένης στο κενό ενός μη φινάλε ηρωίδας του.

Στη «Θλιμμένη Τζάσμιν» υπάρχει το σενάριο, αλλά απουσιάζει η ιστορία, ο προορισμός, το κλείσιμο των λογαριασμών. Όλα τα πρόσωπα τα οποία εμφανίζονται είναι περαστικά, μπαίνουν στη ζωή των ηρώων αναπάντεχα και εξαφανίζονται με μια απίστευτη ευκολία, αφήνοντας πίσω τους τραυματικές εμπειρίες που, ίσως, σε διδάξουν κάτι. Ότι όλοι οι άνδρες είναι άχρηστοι και ψεύτες; Ότι όλες οι γυναίκες είναι νευρωτικές και τυφλές να δουν την αγάπη ακόμη και όταν τις κρατά σε μια αγκαλιά; Ειλικρινά, δεν έλαβα κανένα μήνυμα, ούτε καν έναν μηδενιστικό σαρκασμό προς το ανθρώπινο, ανόητο είδος μας. Τα πάντα έμπαιναν με αφέλεια μέσα στην πλοκή και χάνονταν στο... εκτός κάδρου άγνωστο, με την κεντρική ηρωίδα να παραπαίει μεταξύ **Μπλανς Ντιμπούά** και ανακατεμένης βότκας με Xanax. Χωρίς σταματημό και με κάτι κρίσεις μονολόγων σε μορφή σαλεμένου trip στο παρελθόν.

Θυμάμαι τα χρόνια που **υποτιμούσαμε** τον Άλεν και τα με το ζόρι μεπεργκμανικά του ψυχοδράματα ή τις απόπειρες να αντιγράψει τα ευρωπαϊκά πρότυπά του, μέχρι να φτά-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι μια που κατεβάζει ζάναξ και βότκα και παραμιλάει. Καλά τα έλεγε εκείνος ο Οικονομίδης για τις γυναίκες...

σει στην ιδανική ωρίμανση με τις ξεκάθαρα δικές του δόσεις χιούμορ, σε ένα πάντρεμα που μας έδωσε αριστουργήματα, ως τα μέσα των 90's και για δύο δεκαετίες σχεδόν. Για να κατανοήσει κανείς βαθύτερα την ήττα της «Τζάσμιν», πρέπει να επιστρέψει σ' εκείνα τα χρόνια και τα φιλμ που στη σύγκρισή τους με το σήμερα σε προκαλούν κι εσένα ν' αναζητήσεις... τα χάπια σου! Ειλικρινά, πρέπει να έχει κανείς πλήρη άγνοια της φιλμογραφίας του Άλεν για να επαινέσει ή να υποστηρίξει τούτο εδώ το έργο.

Φυσικά, ο άνθρωπος δεν είναι ούτε τυχαίος ούτε και άχρηστος. Ξέρει πως το υλικό της «Τζάσμιν» είναι μια ανακυκλωμένη αρπαχτή και για να κρατήσει το ενδιαφέρον του θεατή, ο οποίος πάντοτε ελπίζει να εντοπίσει τα παρελθόντα απομεινάρια τής μαγείας τού Άλεν, έστω στην πένα, ξεδιπλώνει το σενάριο του μέσω της γραμμικής αφήγησης σε δύο χρόνους, λες και τα flashback θα μας αποκαλύψουν κάτι που δε γνωρίζαμε από την αρχή. Τσάμπα κόπος. Ή, μάλλον, ένας καλός τρόπος να καλύψεις τις αδυναμίες μιας ιστορίας που δεν οδηγεί πουθενά. Μιάμιση ώρα αργότερα, τα πάντα έχουν μείνει εκεί που τα βρήκες. Κι αυτό δεν το λες καλό...

Η αδυναμία του Άλεν να προσανατολίσει το καστ του προς μια ανάπτυξη χαρακτήρων και ουσιαστικών ρόλων (επειδή δεν υπάρχουν...)

αφήνει εκτεθειμένη πρωτίστως την Κέιτ Μπλάνσεντ, η οποία, εντελώς συμπτωματικά, έχει τη σκηνική πείρα της ερμηνείας της Μπλανς Ντιμπούα από το παρελθόν (άραγε, την είχε δει στη Νέα Υόρκη ο Γούντι;) και κάπως αφηρημένα «αγκιστρώνεται» στην ηρωίδα του Τένεσι Γουίλιαμς όταν έρχονται τα δύσκολα, αφήνοντας να της ξεφύγει (σε μια φευγαλέα εξομολόγηση) πως εκτός από τα Χαναχ έχει υποστεί και κάποια θεραπεία με ηλεκτροσόκ (σημείο απολύτως θολό και αιωρούμενο σεναριακά), που οριακά αιτιολογεί τη δραματική της κατάπτωση. Η Τζάσμιν της Μπλάνσεντ δεν έχει ζωή. Μοιάζει με ένα κολάζ από **προκάτ** νευρώσεις, πριν από το μεγάλο μακροβούτι στον γκρεμό τής απώλειας της λογικής. Ακριβώς επειδή το μακροβούτι αυτό το κάνει μόνη της, βρίσκει καταφύγιο σε εύκολες «εκρήξεις», δάκρυα γεμάτα eyeliner και rewind μέσα στη δίνη του μυαλού της, με ατάκες που ξεφεύγουν από άλλες στιγμές του ταλαίπωρου φιλικού της βίου. Και αν αυτά συμβαίνουν στην κεντρική ηρωίδα, μάλλον δε θέλεις να σου αναλύσω τη σημασία της οντότητας των υπόλοιπων, υποστηρικτικών ρόλων...

Περιέργως, η Σάλι Χόκινς (στο ρόλο της λαϊκής αδελφής) κερδίζει πόντους ως η ήρεμη δύναμη του φιλμ, μια φιγούρα που αναζητεί την απόδραση προς έναν καλύτερο κόσμο

στοργής και φροντίδας για εκείνη και τα παιδιά της, μια γυναίκα που δεν έχει αισθανθεί ποτέ τη ζεστασιά μιας αληθινής καρδιάς στο πλευρό της. Είναι εκείνη που μπορεί να κρίνει, που μαθαίνει από τα λάθη της και που τολμά να ολοκληρώσει το χαρακτήρα της μέσα από μια τελική σύγκρουση - διάλογο με την Τζάσμιν. Οι άρρενες ηθοποιοί του Άλεν, από την άλλη, δίχως το ισχυρό alter ego του ιδίου παρών, αποτελούν διακοσμητικά στοιχεία που, κυριολεκτικά, εξαφανίζονται από την πλοκή της ταινίας ύστερα από κάθε γυναικεία απόρριψη, αν όχι εξαπάτηση προς εκείνες, αποδεικνύοντας την ασημαντότητά τους.

Εσύ, όπως συνήθως, θα δυσπιστήσεις. Και αντί να ανατρέξεις στον παλιό καλό Γούντι Άλεν, θα δοκιμάσεις και πάλι την τύχη σου στο... αναμάσημα. Εκείνος, δε, γυρίζει ήδη την επόμενη ταινία του (και όχι στην Ελλάδα, όπως σου πούλαγαν διάφοροι προσφάτως). Σαν κανονική φάμπρικα, στον αυτόματο πιλότο. Λυπάμαι, αλλά αυτός δεν είναι ο Άλεν που θέλω να θυμάμαι.

Αντί υστερόγραφου, ας προσέξουν οι οπαδοί του σκηνοθέτη πόσο λάθος είναι η στερεοτυπική χρήση ενός jazzy score - jukebox ως ηχητική μπάντα σε τούτη τη **δραματική** ταινία. Μοιάζει σα να βγήκε από playlists που παρπαίουν σε συρτάρια και πρέπει να παίξουν, ο

κόσμος να χαλάσει, ασχέτως αναγκών κλίματος ή φιλικού mood. Λες στον τουρίστα που ήρθε στην Αθήνα πως δεν πρόκειται να δει την Ακρόπολη; Αυτό.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Το κοινό του Γούντι Άλεν θα πάει γιατί θα θελήσει να έχει προσωπική άποψη. Οι δραματικοί τόνοι του έργου θα ενισχύσουν αυτή την απόπειρα και το ρίσκο. Με σύγκριση το adult «προϊόν» που έχει καταναλωθεί κατά τη διάρκεια των θερινών μηνών, ίσως η άνωθεν κριτική να φανεί πολύ αυστηρή έτσι. Οι πραγματικοί fans του δημιουργού θα παρατηρήσουν την κόπωση. Ξανά. Όσοι δε γνωρίζουν το σινεμά του Άλεν, καλύτερα να πάνε στο πλησιέστερο video club, με προσοχή στο έτος παραγωγής (να μην ξεπερνά τη δεκαετία του '90).

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ONE DIRECTION: THIS IS US (2013)

Είδος

Μουσικό Ντοκιμαντέρ

Σκηνοθεσία

Μόργκαν Σπέρλοκ

Διάρκεια

92'

Διανομή

FEELGOOD

του Άγγελου Μαύρου

Πεντάδα αποτυχόντων αγοριών του «X-Factor» ενώνεται σε group από κριτή - ατζέντη και ακαριαία κατακτά λίστες επιτυχιών, ραδιόφωνα, κοινωνικά δίκτυα και venues, χάρη στο κοριτσομάνι που λυσσάει για πάρτη τους. Πώς συνέβη, ποια είναι / ήταν η ζωή τους, ποιοι είναι οι ίδιοι οι νέοι (θα ήθελαν) Fab Four, τι χαμός γίνεται όταν παίζουν ανά τον κόσμο ζωντανά;

Τουλάχιστον η Μάιλι Σάιρους και ο Τζάστιν Μπίμπερ (που έχουν προηγηθεί ως πρόσφατος κατάλογος στο είδος του πενταγραμμικού πορτρέτου στη σελιλόζη για το ανήλικο ακροατήριο) έγραφαν οι ίδιοι και αρκετά από τα τραγούδια τους. The kids are alright βοκαλιστικά και όχι κωλόπαιδα μπρος απ' το φακό εν προκειμένω - αλλά μικροφωνίζει το υποβολείο του φραγκοφονιά μπρεσάριου Σάιμον Κάουελ (προσέξτε την κρυπτοπροσχεδιασμένη πολιορκία τού κουιντέτου σ' ένα μαγαζί της Nike στο Άμστερνταμ), συν ότι είναι γνωστή η... κατεύθυνση, μουσική (κατά πώς έλεγε κι ο Λάνθιμος, «δεν είσαι έτοιμη για κάτι πιο pop» από αυτό, αγαπητή μας sweet sixteen - το πολύ - αναγνώστρια) και κινηματογραφική (μεταξύ χρονικού καριέρας, βιογραφίας και ημερολογίου διεθνούς tour από το Μεξικό ως την Ιαπωνία) αυτής της προωθητικής και στο πανί ενέργειας υπέρ του νέου δισκοφαινομένου της θηλυκού γένους μαθητιώσας νεολαίας.

Το ρεπερτόριο των παιδών στο πρώτο εικοσάλεπτο είναι υποστάθμης, παρά την ανεπιτήδευτη φρεσκάδα των παλικαριών το α λα «κουπλέ - ρεφρέν - κουπλέ» δομικό χιτάκι «τραγούδια από σκηνής, και σουξου μούξου χαβαλέ / δουλειάς εκτός αυτής, και στο ενδιάμεσο κουρδίζουν ειδικοί του χώρου, το 'αφεντικό', το συναυλιακό προσωπικό, το κοινό, οι γονείς κι εμείς» εκτελείται πλέον (ως) στάνταρ όπως σε κάθε τραγουδιάρικο doc, το κορυφαίο φάλτσο εδώ χρεώνεται, όμως, ο με το αζημίωτο ενορχηστρωτής filmer Μόργκαν Σπέρλοκ,

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Θα πάω την ανήλικη ανιψιά μου. Θα την αφήσω στο σινεμά. Και θα επιστρέψω μετά από 92 λεπτά.

που στο «**Super Size Me**» του έκραζε τα McDonald's και πλέον διαφημίζει μέσα απ' τα στοματάκια των αιδών τα... KFC.

Κατά τα άλλα, έχει ηχητικές (το ακουστικό «Little Things») ή βιωματικές (όχι το συγκρότημα στην Γκάνα για φιλανθρωπικούς σκοπούς, άλλο ένα hit του management) τις μελωδικές στιγμές του το album. Το οποίο χωράει και πολύ τσιρίδα (σιγοντάρετε οπωσδήποτε οι διατρίβοντες περί τη νευροψυχολογία του οπαδού, υπάρχει και σχετικό γκαγκ), timelapse και ρελαντί εναλλάξ αβέρτα, συν τρεις ωραίες ριμιξίες: των κομίστικων συννεφιακών και γραφικών φορεμένων επάνω στους performers ενώ λένε το «Teenage Dirtbag», των φιγουρών απ' το «Space Invaders» που περιρρέουν στο στάδιο ενώ δονείται απ' το «Kiss You» (η μόνη πραγματικά τρισδιάστατη νότα της ταινίας, για όσες πληρώσουν το «καλό» seating του 3D), και της α λα Beatles μασκαράτας εις διπλούν (η παραγωγή έχει καταφανώς μάθει απέξω τις ταινίες του Λέστερ για τα «Σκαθάρια»). Κον-

σέρβα προς κατανάλωση, εντούτοις, βασικά οι One Direction. «This is Us» πάει να πει: την «ακούς» άπαξ και ανήκεις στο fan club. Α, και να περάσει το επόμενο αμούστακο «φαινόμενο»...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Νουνούζα, είσαι Directioner; Μέσα - και θα ουρλιάξεις! Οι completists του φιλομοίδους πατήστε play εν καιρώ και για αυτό. «A Hard Day's Night» για τα μάτια και τα αυτιά σου αν συντονίζεσαι στο Pitchfork ή χορεύεις «Τα Καγκέλια».

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥΣ (2012)

(INSENSIBLES)

Είδος

Δραματικό Θρίλερ

Σκηνοθεσία

Χουάν Κάρλος Μεντίνα

Καστ

Άλεξ Μπρεντεμούλ,
Τόμας Λεμαρκί,
Ντέρεκ ντε Λιντ,
Χουάν Ντιέγκο,
Σίλβια Μπελ

Διάρκεια

100'

Διανομή

ΣΠΕΝΤΖΟΣ

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Στις αρχές της δεκαετίας του 1930, μια ομάδα παιδιών με ανοσία στον πόνο απομονώνονται βίαια προς επιστημονική μελέτη της κατάστασής τους. Στο παρόν, ένας λαμπρός νευροχειρουργός μαθαίνει ότι πάσχει από λέμφωμα και μοναδική του ελπίδα σωτηρίας είναι η εύρεση κατάλληλου δότη. Οι δύο ιστορίες φυσικά και συνδέονται.

Το «Μέσα από τα Μάτια τους» είναι δύσκολο να ενταχθεί σε μια και μόνο κατηγορία. Δεν μπορείς να το πεις αμιγώς ταινία τρόμου, παρά το γεγονός ότι πολλές σκηνές φλερτάρουν ατμοσφαιρικά με το είδος. Δεν μπορείς να το χαρακτηρίσεις, επίσης, ιστορικοπολιτικό φιλμ, παρά το γεγονός ότι σχεδόν ολόκληρη η ισπανική ιστορία από τη δεκαετία του '30 έως τα τέλη των 60's περνάει μπροστά από την οθόνη. Ταυτόχρονα, δεν μπορείς να το προσδιορίσεις αποκλειστικά ούτε με τον όρο «οικογενειακό δράμα», παρά το γεγονός ότι ο πρωταγωνιστής στο παρόν αναζητά με πάθος τις ρίζες της καταγωγής του, αναμοχλεύοντας τα μυστικά της οικογένειάς του.

Στην τελική, βέβαια, η κατηγοριοποίηση σε ένα συγκεκριμένο είδος δεν έχει σημασία. Ειδικά το ισπανικό (ή γενικότερα λατινόφωνο) σινεμά έχει επιδείξει εδώ και δεκαετίες πλήθος ιστοριών (από το «**Θρέψε Κοράκια**» του Σάουρα και «**Το Πνεύμα του Μελισσιού**» του Ερίθε μέχρι τα πρό-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι κάτι παιδάκια και δεν καταλαβαίνουν από πόνο. Εσύ θα καταλάβεις από διάρκεια...

σφατα «**Στη Ράχη του Διαβόλου**» και «**Ο Λαβύρινθος του Πάνα**» του ντελ Τόρο), οι οποίες επιδιώκουν να προσδώσουν σε κάθε φιλμ ένα δεύτερο επίπεδο ανάγνωσης, σχολιάζοντας τα όχι και τόσο περήφανα σημεία της σύγχρονης ιστορίας της χώρας και προσπαθώντας κάθε φορά να το εντάξουν στο πλαίσιο προσωπικών ιστοριών, κυρίως, παιδιών.

Ο πρωτοεμφανιζόμενος σκηνοθέτης Χουάν Κάρλος Μεντίνα ακολουθεί σχεδόν κατά γράμμα αυτή την παράδοση, συνδυάζοντας μια ιστορία προσωπικής αναζήτησης με τη σαφώς πιο ενδιαφέρουσα ιστορία μιας ομάδας παιδιών που δε νιώθουν πόνο - χαρακτηριστικό που τρομάζει τους γύρω τους οδηγώντας στην απομόνωσή τους αλλά αποτελεί κίνδυνο και για την ίδια τους την ζωή, καθώς η έλλειψη πόνου δημιουργεί και έλλειψη αναστολών. Μερικές από τις πιο αξιομνημόνευτες σκηνές του φιλμ πηγάζουν από αυτή την ιδέα, με την εικόνα ενός κοριτσιού που

βάζει φωτιά στο χέρι της παρατηρώντας τις φλόγες ή τη μορφή ενός αγοριού που δοκιμάζει τη σάρκα του όταν νιώθει πείνα να εντυπώνονται γερά στην μνήμη. Δεν είναι δύσκολο να συνειδητοποιήσει κανείς ότι αυτή η ανικανότητα αίσθησης πόνου από την πλευρά των παιδιών αποτελεί και μεταφορά για τον ίδιο τον ισπανικό λαό που αναγκάστηκε να αποποιηθεί των συναισθημάτων και των αρχών του κατά τη διάρκεια των ταραχδών δεκαετιών. (Αυτή την παρομοίωση τη χρησιμοποίησε κατά κάποιον τρόπο και ο φετινός Αλμοδόβαρ, βάζοντας την πλειοψηφία των επιβατών της πτήσης του «**Δεν Κρατιέμαι**» να είναι ναρκωμένοι, ως προέκταση της πολιτικής κατάστασης της σημερινής Ισπανίας). Αν και η αλήθεια είναι ότι, ύστερα από τόσες φορές που έχει χρησιμοποιηθεί, αυτή η τεχνική έχει πλέον καταστήσει να μη θεωρείται ιδιαίτερος πρωτότυπη...

Το πρόβλημα του «**Μέσα από τα Μάτια τους**», όμως, δεν έγκειται σε αυτή την ιστο-

ρία, παρά το γεγονός ότι η αφήγηση δε στερείται κενών στην προσπάθειά της να καλύψει επικά τέσσερις δεκαετίες. Η ιστορία των παιδιών και η ακούσια αλλά λογική δημιουργία ενός «τέρατος» κρατούν το ενδιαφέρον σε όλη τη διάρκεια αυτού του κομματιού ενώ οι, ομολογουμένως, ατμοσφαιρικές σκηνές δημιουργούν μια καλοδεχούμενη αίσθηση θρίλερ, χωρίς να καταντούν ποτέ βαρετές. Η ιστορία, όμως, στο παρόν δεν είναι το ίδιο ενδιαφέρουσα. Λειτουργώντας περισσότερο ως υποστήριξη για την αναπόφευκτη στιγμή που οι δύο αφηγήσεις θα συναντηθούν, μοιάζει κατά στιγμές απλώς να «τρώει χρόνο» μέχρι να συμπληρωθεί η απαιτούμενη διάρκεια. Το δε φινάλε δένει τόσο άτσαλα και απότομα τις δύο παράλληλες ιστορίες που απογοητεύει.

Παρά τα ελαττώματά του, όμως, το φιλμ παραμένει αρκετά φιλόδοξο και, αν και κατά στιγμές στραβοπατάει, κανείς δεν μπορεί να κατηγορήσει το σκηνοθέτη ότι δεν προσπάθησε να δημιουργήσει κάτι αρκετά διαφορετικό από το μέσο φιλμ που προβάλλεται αυτή την εποχή στους κινηματογράφους, ακόμα κι αν τελικά κατέφυγε σε περισσότερο γνώριμα

μονοπάτια από όσο θα επιθυμούσε, υποθέτω, ο ίδιος. Απλά, ελπίζω την επόμενη φορά να καταφέρει να ισορροπήσει περισσότερο ανάμεσα στις επιρροές του και το προσωπικό του όραμα.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

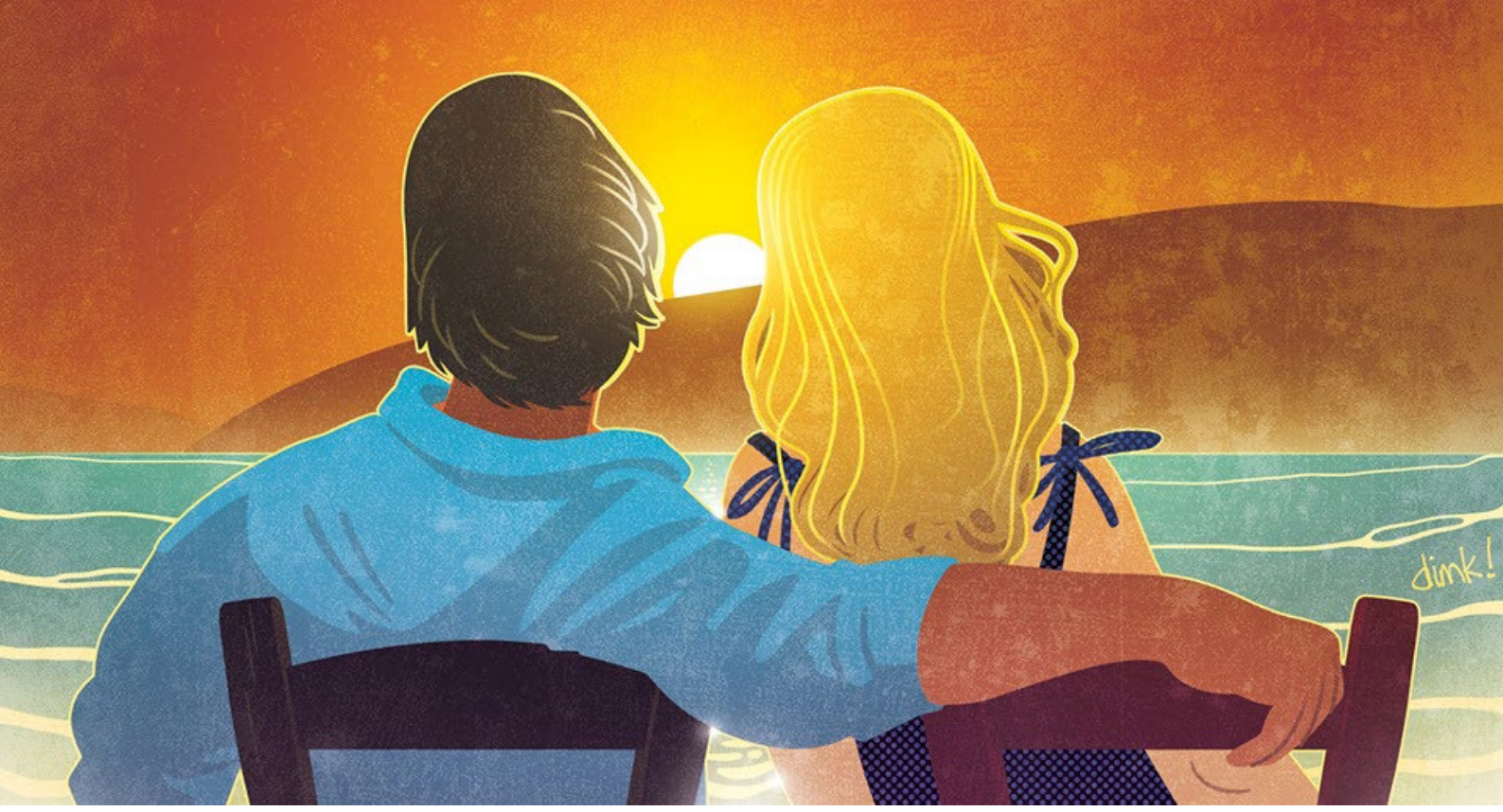
Δεν ανακαλύπτει τον τροχό, όμως, ο Μεντίνα αποφεύγει αρκετά... ανώδυνα την αποτυχία, δημιουργώντας κάτι αρκούντως ατμοσφαιρικό - αλλά όχι αρκετά έντονο για να μείνει για πάντα μέσα σου. Λίγο μάθημα ιστορίας, αρκετή αγωνία, λίγο μυστήριο και γαρνίρισμα δράματος κι έτοιμο το menu για το βράδυ. Βαρύ δε θα σου κάτσει, αλλά... μήπως είναι απλά για ορεκτικό;

LINK ME

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

**ΤΟ FREECINEMA.GR
ΥΠΕΡΗΦΑΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ
ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΠΟΤΕ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΞΕΝΕΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΑΡΑΓΩΓΕΣ
ΠΟΥ ΓΥΡΙΣΤΗΚΑΝ
ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ.
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΡΕ ΓΑΜΩΤΟ!**

ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ: ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΟΣΤΩΝ (2013)

(THE MORTAL INSTRUMENTS: CITY OF BONES)

Είδος

Θρίλερ Φαντασίας

Σκηνοθεσία

Χάραλντ Ζβαρτ

Καστ

Λίλι Κόλινς,
Τζέμι Κάμπελ Μπάουερ,
Ρόμπερτ Σίχαν,
Τζεμάμα Γουέστ,
Κέβιν Ζέγκερς,
Τζόνναθαν Ρις Μάγερς,
Λίνα Χίντι,
Τζάρεντ Χάρις

Διάρκεια

130'

Διανομή

ODEON

του Άγγελου Μαύρου

Με ανεξήγητη σχεδιαστική εμμονή τους ρούνους, κόρη εξαφανισθείσας έπειτα από ντου τυπάδων για πολύτιμο δισκοπότηρο στη Νέα Υόρκη, διασώζεται από... αγγελικό παιδάρο, μαθαίνοντας ότι είναι, σαν και του λόγου του, μία Κυνηγός Σκιών (δηλαδή Δαιμόνων) αλλά θνητή. Θα βρει τις μύχιες δυνάμεις της, τη μητέρα της, το «κύπελλο» κόντρα στον αρχαιοποστάτη της ράτσας τους, σέρνοντας τσιμπημένο επιστήθιο και αντιπαλεύοντας με ακόμη 3 ομοστάβλους σεπτού ασύλου (σε διαρκώς εύθραυστη συμμαχία με μάγιστρους και βρικόλακες) τους εχθρούς;

Λυκάνθρωποι, βαμπίρ, μάγοι και λοιπά μεταμορφούμενα όντα / τα ανεπίγνωστα χαρίσματα ενός Εκλεκτού ανθρώπου / το ενοχλητικό διαφυλετικό boy meets girl και το «μια γυναίκα, δύο άνδρες» διακύβευμα / μία σκοτεινών βλέψεων ανώτατη αρχή (συν ο gay βραχίονας) του «True Blood». Λυκάνθρωποι, βαμπίρ, μάγοι και λοιπά μεταμορφούμενα όντα / το ενοχλητικό διαφυλετικό boy meets girl και το «μια γυναίκα, δύο άνδρες» διακύβευμα / μία σκοτεινών βλέψεων ανώτατη αρχή (συν το μοδάτο emo OST) του «Λυκόφως». Λυκάνθρωποι και βαμπίρ / το ενοχλητικό διαφυλετικό boy meets girl / μία σκοτεινών βλέψεων ανώτατη αρχή / τα δερμάτινα (συν ο θανατηφόρος οπλισμός και το παράλληλο, νυχτερινά αθέατο σύμπαν) του «Underworld». Τα ανεπίγνωστα χαρίσματα ενός Εκλεκτού ανθρώπου / τα δερμάτινα (συν το μαύρο μέντιουμ) του «Matrix». Μάγοι και λοιπά μεταμορφούμενα όντα / τα ανεπίγνωστα χαρίσματα ενός Εκλεκτού ανθρώπου / μία σκοτεινών βλέψεων ανώτατη αρχή (συν το «κύπελλο», οι χωρομεταφορές και το εφέ καπνού των Θανατοφάγων) του «Χάρι Πότερ».

Είναι ήδη ενοχλητικό, αν και για κάποια ώρα περίπου διασκεδαστικό, το ότι για να υπάρξει τρέφεται με λίγο (διόλου τυχαία, εν πολλοίς με ό,τι τρέχει απ' την... τομή στις

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Χάνει η μάνα το παιδί και κάτι μαχητές που προστατεύουν τη Γη από τους Δαίμονες παίρνουν την κόρη μαζί τους και πολεμάνε τον Κάτω Κόσμο. Και μου λέγανε τα φιλαράκια να πάμε στη Βίση να γελάσουμε...

σάρκες τους) απ' όλα αυτά τα 35 mm - και ένα «κανονικό», τηλεοπτικό - «serial» [τα franchise είναι κατεξοχήν εδώ και δύο δεκαετίες ό,τι ήταν τα κινηματογραφικά serials πριν το 1950]. Το ότι δεν έχει την εγκράτεια ή το νιονιό να μην ξεφύγει, πολύ γρήγορα στα 130 λεπτά τής οφθαλμοφανέστατα πετσοκομμένης ζωής του, και στο ξέσκιμά τους είναι που στέφει σχεδόν ανοσιούργημα τη σινεμετάλλαξη του ομοίως αρπακτικού best-seller της Κασάντρα Κλέαρ σ' ένα τερατικά πληθωρικό «αισθηματικό» υπερφυσικό girl power action θρίλερ μυστηρίου, που στην τελική τη βλέπει «The Tudors» και «Game of Thrones» (δείτε και τα «ονόματα» της διανομής) και καταλήγει όντως να πιάνει Δαίμονες - τύπου Καρβέλας, όμως.

Καμπύλες πληροφοριακής αφήγησης που ασφυκτιούν στο επί οθόνης stretch των παραλειπομένων του λογοτεχνικού μύθου και ξεχύνονται άμορφα απ' τον κορσέ τής μητρικά «απωθημένης» άγνοιας της ηρωίδας

σε τακτά διαστήματα. Τρία πιο-κεντρικά-δεγίνεται πρόσωπα που αδέξια εξαφανίζονται κι επανέρχονται στην εσωτερική δράση ισάριθμων σκηνών - κλειδί με το μονταζι-ακό έτσι θέλω (κυρίως «χτυπάει» η νίλα του κολλητού στο bar των βουρδουλάκων). Μεγιστοποιημένη από τις σβέλτες κοντινές λήψεις σποραδική κουλαμάρα υφακίων / ατακών / θεάματος (μία Λίντα Μπλερ του δημοτικού εμφανίζεται για 5... δευτέρα και κατασπαράζεται από ένα σκύλαρο, ένας βούρδουλας ρίχνει έναν πολυέλαιο - και μαζί μία ύστερη σεκάνς από τα μη σκοπούμενα γέλια του θεατή). Στα πεταχτά ένας αλληγορικός υπαινιγμός εναντίον της ομοφοβίας και άλλος ένας εναντίον του ρατσισμού. Ένας - διατελέσας τριταγωνιστής στα «Λυκόφως» και «Χάρι Πότερ», τι λέγαμε; - ιδιοσυγκρασιακός ζεν πρεμιέ οξύμωρα κοντά στο γκοθάδικο gay icon. Η εδώ και καιρό χειρότερη χρήση σαχλοτράγουδου στη σκηνή φιλιού που τα κάνει (αντί να σε κάνει) μούσκεμα

κυριολεκτικά. Ο φόρτος δραμαδρεναλίνης στην κλιμάκωση όπου γίνεται του αμφίφυλου οιδιπόδειου (και προδίδεται το δεσμών αίματος, taboo - κλου του βιβλίου).

Φαντάσου τώρα όλα τα παραπάνω να αγκαζάρονται από τις εκνευριστικά ορατά εκκρεμείς, προς άγραν των sequel, ίντριγκες (το ανεκδήλωτο δάγκωμα του «καρδιακού» πρώτο και χειρότερο). Κι όμως, για κάμποσο δεν είναι όσο ειδεχθές ακούγεται. Θεσ επειδή η Κόλινς είναι φυσικά ζωντανή όπως πάντα, επειδή το λεπίδι χαλυβδώνεται διαρκώς από το score, επειδή εμπνεύσεις σεναρίου (οι σονάτες του Μπαχ ως κρυπτονίτης των σατανάδων) ή εικαστικών (από κάποια αποκρουστικά animatronics ως μία υδάτινη Πύλη του Εαυτού) αμύνονται, επειδή στιγμές genre χόρτασης σε «κόβουν» (αν και στο πάτωμα του χασάπικου του AVID μοιάζει να έμειναν, δυστυχώς, αρκετές από αυτές, όπως το φαντεζί πατιρντί μάχης στην παλιά αίθουσα δεξιώσεων); Αδιάφορο, απ' τη στιγμή που τα παίρνει όλα σβάρνα και το επιλογικό «η συνέχεια στο επόμενο» τούτου, και καταγωγικά ως γερμανοαμερικανικής παραγωγής, μιγαδικού αλλά όχι γι' αυτό ακάθαρτου (εμείς δεν είμαστε ρατσιστές

των ειδών), φρικουλιάρικου αποπαιδιού του πανιού, που επιπλέον φλερτάρει με τη θνησιγένεια επικίνδυνα ως επίδοξο franchise. «This dress is so tight, it's like a second skin», που λέει κάπου στην αρχή και η κοπελούδα για την άραχλη, μουράτη νέα περιβολή της ως δημίου των Εξαποδώ. Αν πας Φακίνο...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

... χωνεύοντας multiplex popcorn, τη σκαπουλάρεις. Οι αποδέλοιποι, ενδεχομένως, δύνασθε να το φάτε, μόνο κανιβαλίζοντάς το ως guilty pleasure. Αφού πρώτα, όμως, κάνετε το σταυρό σας, όπου (Θεό, Διάβολο, Μπέλα Σουάν, Σούκι Στάκχαουζ κτλ.) πιστεύει ο καθένας, σε όλα αδύνατον.

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

FOLLOW

**FREE
CINEMA**

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

